

de hidtil gjældende Regler; Ministeriet vil ikke have dem nu. Hvorfor vil Ministeriet ikke have dem længer? Det er klart, de genere Ministeriet, Administrationens Frihed tilstøder ikke disse Ord; Ministeriet kan ikke røre sig, saaledes som det vilde kunne røre sig, naar det var blevet fri for disse Ord; derfor vil Ministeriet ikke have dem. I Ordene „efter de hidtil gjældende Regler“ ligger efter min Opfattelse ikke Andet, end hvad der ligger i Ordene: løbende Bevillinger. Løbende Bevillinger ere de Bevillinger, der komme til os fra forrige Aar, ikke fra det enkelte sidste Finantsaar, deri har det ærede Medlem her bagved mig (Scharling) Uret; det har Ingen paastaet — men de løbende Udgifter ere de, der komme op gjennem alle de Finantslove, vi have haft, indtil det Punkt, hvor de standse ved den sidste Finantslov. Men den sidste Finantslov kan jo indeholde mangfoldige andre Ting, som ikke er løbende Bevillinger. Hvad der imidlertid er mere end alt dette, er Paastanden om, at Finantslovsforslaget skulde kunne komme til at spille nogenstøms Rølle, naar der er Tale om en midlertidig Finantslov. Det er det Driftigste, man hidtil har fundet paa. Jeg siger, det overgaar alle Forventninger, at man altsaa, naar man giver en Bemyndigelse til at fortsætte en Tilstand, saa vil sige, at denne Bemyndigelse til at afholde de løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler skulde være det Samme som at give Regjeringen Bemyndighed til at handle efter sit eget Finantslovsforslag, at denne Bemyndigelse til at blive ved det Gamle skulde være det Samme som at udgive alt det Nye, Ministeriet har foreslaaet. Det er en urimelig Tanke. Naar den høitærede Conseilspresident siger, at det er den gamle Grændse for den midlertidige Finantslov, saa siger han det for sin egen Regning, men at han skulde faae Nogen til at tro det, tvivler jeg meget om. Der staar i de midlertidige Finantslove, at Regjeringen bemyndiges til at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler; men ikke en Gang det har Ministeren fuldt ud Lov til, idet der søies til: dog at Ministeriet ikke overskrider sit eget Finantslovsforslag. Altsaa Ministeriet har ikke en Gang Ret til at afholde alle de gamle Udgifter. Forjaavidt der i Ministeriets egen Finantslovsforslag er stet Medskættelser, skal det selvfølgelig respektere sit eget Forslag. Det er det, der staar i den midlertidige Finantslov. Men der ligger ikke deri nogen som helst Bemyndigelse for Ministeriet til, at det skulde kunne udgive en eneste Ore ud over den

Grændse, som er den midlertidige Finantslovs klare og rene Grændse, nemlig de løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler. Alt det er Noget, som er taget ud af det rene Indtækt, og det vil sikkert vende tilbage til dette rene Indtækt. At Tvivlen i Virkeligheden ikke er saa stor, som man siger, det finder jeg bestrækt netop i dette Forslag, der her foreligger. Hvis Ministeriet virkelig troede sig berettiget til i Overensstemmelse med Landstinget at afholde alle de Udgifter, som det havde opført paa sit eget Finantslovsforslag, naar Landstinget blot ikke havde nægtet det — er der da Nogen, der tror, at det ikke vilde have gjort det paa sit eget Ansvar, Ansvaret for Rigsretten. Men det er saa absurd, saa urimeligt, at Ministeriet tvivler om, at der er nogen Jurist, selv i Rigsretten, der vil gaa ind paa det. Derfor faae vi dette Forslag. Jeg tager dette Forslag til en midlertidig Finantslov som et Vidnesbyrd om, at Ministeriet i Virkeligheden ikke i Genhold til den tidligere Resolution af midlertidige Finantslove tør afholde nødvendige Udgifter, der ikke ere løbende, tør afholde nogen Udgift, som ligger ud over de nødvendige løbende Udgifter, selv om den ligger indenfor Ministeriets Finantslovsforslag. Hvis nemlig Ministeriet troede det, hvad behøver det da at bryde sig om, at der var Uenighed mellem de to Ting? Skal Ministeriet at bryde sig derom? Ikke det Mindste. Naar der her i Tinget er fremkommet en Opfattelse af et Lovforslag og i det andet Ting en anden Opfattelse af det samme Lovforslag, og det derefter er blevet til Lov, tror Nogen saa, at Ministeriet siger: Denne Lov kunne vi ikke anvende, fordi der er forskellige Meninger i Folkethinget og Landstinget. Nei, det anvender ganske rolig Loven efter sin Opfattelse af dens sande Mening. Det vilde Ministeren have gjort ogsaa ved den midlertidige Finantslov efter dens hidtil gjældende Opfattelse; hvis Ministeriet havde bobet det, hvis det havde troet, at det anstændigvis juridisk kunde gaa an at anvende den paa denne Maade. Det er en Indrømmelse til den sunde Kornuft og til den almindelige offentlige Mening, som ligger i Forelæggelsen af dette Lovforslag. Den anerkjender jeg, men det er ogsaa det Eneste, jeg anerkjender i dette Lovforslag.

Men naar Ministeriets Mening umuligt kan være, at Folkethinget skal gaa ind paa noget Saadant, som her er foreslaaet, bliver jo altsaa det Spørgsmaal tilbage: hvad er da Ministeriets Mening. Jeg beklager, at den høitærede Conseilspresident er saa forbeholden i sine Udtalelser her.